

เทศน์เช้า วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงข มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะ เห็นใหม่ ธรรมะเป็นอาหารของใจ ชีวิตนี้ต้องการอาหาร สิ่งที่มีชีวิตต้องมีอาหาร ถ้าไม่มีอาหารสิ่งมีชีวิตมีไม่ได้ คุณิสัตว์ป่าเวลามันสูญพันธุ์ไป มันสูญพันธุ์ไป เพราะมันไม่มีอาหาร มันไม่มีอาหารกินมันก็สูญพันธุ์ของมันไป ฉะนั้น เราจะฟื้นฟูสัตว์ป่า นั้น เราต้องฟื้นฟูอาหารของสัตว์ป่าก่อน ถ้าสัตว์ป่ามีอาหาร สัตว์ป่าก็อยู่ของมันได้

เวลาสัตว์ป่าจะมันหาอาหารของมัน เห็นใหม่ ห่วงโซ่อาหาร มันหาอาหารของมัน มันหาอาหารเพื่อดำรงชีวิตของมัน ตัวมันเองก็เป็นอาหารของสัตว์ล่าเหยื่อ ตัวมันเองก็เป็นอาหาร มันก็หาอาหาร มันก็ต้องเป็นอาหารเขาต่อๆ ไป ฉะนั้น การหาอาหาร เห็นใหม่ ปัจจัยเครื่องอาศัย แต่ก่อนทางสังคมยังไม่เจริญ สมัยมนุษย์ถ้า สมัยมนุษย์หินมาเขาก็หาอาหารอย่างนั้นแหละ หาอาหารมาแล้วแย่งชิงอาหารกัน

นี่พูดถึงอาหารนะ แต่โลกพอมันเจริญขึ้นมา เห็นใหม่ รู้จักการทำเกษตรกรรม เขา รู้จักการเลี้ยงสัตว์ แล้วรู้จักการทำประมง อาหารของเรา เราต้องการความมั่นคงทางอาหาร ในปัจจุบันนี้เราก็ต้องการความมั่นคงทางอาหาร เวลาเมื่อภัยขึ้นมาอาหารจะมีราคาสูงมาก ในทางธุรกิจเขา ในเงินเดือนเดือนหนึ่ง เราจะใช้เงินเดือนของเราที่เปอร์เซ็นต์ในค่าอาหารของเรา แล้วการดำรงความเป็นอยู่ของเราละ?

นี่พูดถึงโลก เห็นใหม่ โลกนี้เป็นธุรกิจไปหมด พอเป็นธุรกิจไปหมดเราก็ว่าเรามีปัญหาๆ เพื่อความมั่นคง แต่ความมั่นคงนั้นมันต้องมีการบริหารจัดการ นี่การบริหารจัดการปั๊บเราก็เข้ามาว่าเราจะบริหารจัดการชีวิตของเราได้อย่างไร? เราฟังธรรมๆ นี่ธรรมะเพื่ออะไร? ใจมันก็ต้องกินอาหารเหมือนกัน มนุษย์มีร่างกายและจิตใจ มีร่างกายและจิตใจเพราะมันปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ

นี่จิตมันต้องเกิด เวลาจิตมันไปเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เขาก็มีอาหารของเขาเหมือนกัน แต่อาหารของเขาเป็นทิพย์ ทิพย์เพราะอะไร? ทิพย์เพราะเขาทำด้วยบุญกุศลของเขา

เพราะบุญกุศลของเขา เขาถึงไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม แต่เขาก็ต้องการอาหารของเขา อาหารนี้วิญญูณาหาร เกิดในนรกอเวจีเขาก็ต้องมีอาหารของเขา อาหารของเขาคือบาปกรรมของเขา

นี่แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เห็นไหม เกิดเป็นมนุษย์นี่เรามีร่างกายและจิตใจ ร่างกายนี้ต้องการอาหารนะ แต่เพราะเราไม่มีศาสนา ร่างกายเราต้องการอาหาร นี่เวลาแย่งชิงอาหารกัน เวลาใช้เล่ห์กลอุบายกันเพื่อความมั่นคงของตัวเอง แต่สังคมล่ะ? หมู่คณะล่ะ? สังคมเวลาเกิดเภทภัยขึ้นมา ทำไมเราช่วยเหลือเจือจานกันล่ะ? เพราะเราเป็นสัตว์ประเสริฐใช่ไหม? ถ้าคำว่าสัตว์ประเสริฐเราถึงมีการเสียสละ เรามีการช่วยเหลือเจือจานกันเพราะเราเป็นสัตว์ประเสริฐใช่ไหม?

คำว่าสัตว์ประเสริฐ เราให้เขาๆ ให้เขาเพื่อดำรงชีวิตนะ แต่บุญกุศลที่ให้มา เห็นไหม คุณิเทวดา อินทร์ พรหม เขาเกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เพราะเหตุใด? เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม เพราะเขาเสียสละของเขา เขาทำบุญกุศลของเขา เขาทำบุญด้วยความมีหุมีตา ด้วยความฉลาดของเขา คุณิเนื้อนาบุญของโลก เราเอาทรัพย์สมบัติของเรา เราเอาไปใช้ไม่เป็นประโยชน์มันก็ไม่เป็นประโยชน์ ถ้าใช้ให้เป็นประโยชน์ล่ะ? ใช้ให้เป็นประโยชน์

นี่ก็เหมือนกัน พี่ขันธ์ฐัญญูหารของเรา เราหว่านพืชลงไปเนื้อนาบุญของเรา เห็นไหม นี่เขาว่าทำบุญกุศลแล้วทำไมแตกต่างกัน? มีแตกต่างกันในพระไตรปิฎก เราก็คงไปศึกษาในพระไตรปิฎกกันแล้วก็เอาสิ่งนี้มาวิเคราะห์ห้วิจัยกัน ว่าเป็นอย่างนั้น บุญเป็นอย่างนั้น บุญเป็นอย่างนั้น แต่ตัวเองไม่มีอะไรคิดไม่ติดมือเลย แล้วบุญมันคืออะไรล่ะ? บุญมันก็คือความสุขใจของเรา

นี่ไงในเมื่อร่างกายต้องการอาหาร จิตใจก็ต้องการอาหารเหมือนกัน ถ้าจิตใจต้องการอาหาร เห็นไหม คุณิเวลาเรากินอาหาร อาหารเป็นพิษขึ้นมา ร่างกายถ่ายท้อง ร่างกายเป็นโรคเป็นภัยเพราะกินอาหารเป็นพิษ แต่เวลาหัวใจมันกินความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นพิษล่ะ? คุณิมันกินเข้าไป คุณิกินอาหารเป็นพิษมันมีโทษ ร่างกายเราถึงเจ็บไข้ได้ป่วยนะ เวลาจิตใจมันกินอาหารที่เป็นพิษล่ะ? แล้วอาหารที่เป็นธรรมล่ะ?

อาหารที่เป็นธรรมมันก็ไม่อยากกิน เห็นไหม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนน้ำฝน ใสสะอาด จืดสนิท มีแต่ประโยชน์ทั้งหมดเลย มันไม่มีรสชาติอะไร โอ๊ย ถ้ามันกิน

อาหารทางโลก เห็นไหม มันมีเผ็ด มีเปรี้ยว มีหวาน มีมัน โอ้โฮ มัน โอ้โฮ ชอบ ฉะนั้น เวลา ร่างกายของเราล่ะ? เวลาจิตใจของเรา เห็นไหม จิตใจของเราเวลามันกินอาหารของมัน นี่ถ้าเป็น ธรรมดา มันไม่เอา

นี่พุทโธมันไม่เอานะ พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่เบื่อ เซ็ง เครียด นี่พุทโธนะ สิ่งดีๆ ทั้งนั้น แหละ มันไม่กิน มันไปกินสิ่งที่มันไม่พอใจ เห็นไหม สิ่งที่ไม่พอใจเราว่าเป็นโทษๆ เราไม่พอใจ ตัณหาความทะยานอยากสิ่งที่ไม่ดี แต่มันกินขึ้นมาแล้วมันมีอารมณ์ความรู้สึก มันไปกิน อย่างนั้น นี่ไงเพราะอะไรล่ะ? ทุกคนบอกว่าศาสนานะละชั่วทำดี ละความชั่ว ทำคุณงามความดี สอนแค่นี้แหละ ง่ายๆ แค่นี้หรือ? แต่ทำเกือบตาย ทำนี่ละชั่ว แล้วอะไรเป็นความชั่วล่ะ? อะไร เป็นความชั่ว อะไรเป็นความดีล่ะ?

เวลาอาหารเป็นพิษเราเห็นว่ามันเป็นพิษ กินเข้าไปแล้วเจ็บไข้ได้ป่วย เวลาจิตใจมันเป็น พิษ จิตใจมันเป็นพิษนะ เป็นพิษเพราะอะไร? เป็นพิษเพราะความไม่รู้ตัวของมัน เห็นไหม วิชา อวิชา เพราะเรามีวิชาความไม่เข้าใจของเรา เราศึกษาธรรมะ ศึกษาโดยเข้าข้างตัวของตัวเอง นี่สิ่งนั้นเป็นธรรมดา ถ้าพอใจสิ่งนั้นเป็นธรรม ถ้าไม่พอใจสิ่งนั้นไม่ใช่ สิ่งนั้นไม่ใช่ ความไม่ พพอใจ

แต่เวลากาลามสูตรไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์เราสอน ไม่ให้เชื่อนะ ให้เชื่อการประพฤติ ปฏิบัติ ให้เชื่อการไตร่ตรอง ให้เชื่อ เห็นไหม นี่คุณไม่ให้เชื่อการไตร่ตรอง ไม่ให้เชื่อแม้แต่ว่ามัน คาคหมายได้ จินตนาการได้ ไตร่ตรองได้ ทุกอย่างไตร่ตรอง แต่ถ้าเราเชื่อเราเชื่อด้วยปัญญาของ เรา เราเชื่อด้วยการประพฤติปฏิบัติของเรา

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอนนะ เวลาปฏิบัติขึ้นไป เราไปหาครูบาอาจารย์ เอาหัว ออกเรานี้แหละ หาท่านเลย ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ปฏิบัติเป็นอย่างนี้ ผิดถูกว่ามา ผิดถูกว่ามา ถ้าครูบา อาจารย์ตอบเราได้ ตอบเราได้ เห็นไหม ถ้าตอบเราได้มันถูกก็คือถูกเดียวกัน อริยสังฆะมีหนึ่งเดียว ถ้าถูกก็คือถูก แต่ถ้าผิดล่ะ? ถ้าเราผิด เราผิดก็คือเราผิด ถ้าเราไม่ผิด เราถูกอาจารย์ก็ต้องผิด

สิ่งที่เวลาหาครูบาอาจารย์เราเปิดอกเลย สิ่งที่มีปัญหาในหัวใจของเรา เราต้องถามครูบา อาจารย์ของเรา ให้ท่านวินิจฉัย ให้ท่านแก้ไขของเรา ถ้าแก้ไขได้ เห็นไหม นี่ไงสิ่งที่เป็นพิษๆ อะไรเป็นพิษล่ะ? เรารู้ว่าเป็นพิษหรือ? เราเห็นว่าเป็นคุณต่างหากล่ะ แต่คุณนะ คุณเด็กเวลาเราให้

อาหารเด็ก เด็กมันจะกินอาหารตามความพอใจของมัน แล้วอาหารที่เป็นประโยชน์ เราให้มันกิน มันจะต่อต้าน มันต่อต้านทั้งนั้นแหละ มันจะกินอาหารที่มันพอใจ

ใจที่มันไม่รู้ ใจที่มันไม่รู้มันก็ต้องการของมันตามธรรมชาติของมันอย่างนั้นแหละ เราว่าอย่างนี้ถูกต้องๆ นี่ธรรมชาติๆ นี่ไปปล่อยวาง โลง อุัฐ สบายมาก มีความสุขมาก ความสุขอะไรของเขา ความสุข คุณมีความสุขทั่วไปที่เราได้สิ่งใดมาเราก็มีความสุขของเรา ความสุข นี่เห็นไหม เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้ามพ้นทั้งสุขและทุกข์ สุขก็ต้องข้ามมันไป แล้วข้ามอย่างไร? แต่เราอาศัยสิ่งนี้มานะ ถ้าเราไม่อาศัยบุญกุศลของเรา ไม่อาศัยคุณงามความดีของเรา เราจะเอาอะไรเป็นเครื่องดำเนิน

เราอาศัยคุณงามความดีของเรา เห็นไหม คุณเวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราไปถึงฝั่งแล้วเราต้องสละเรือแพของเราแล้วขึ้นฝั่ง ถ้าเราไม่สละเรือแพของเรา เราจะขึ้นฝั่งได้อย่างไร? เราไม่อาศัยคุณงามความดี ไม่อาศัยสิ่งที่เราทำเราจะไปได้อย่างไร? เราก็ต้องอาศัยสิ่งนี้แหละไป แต่ถึงที่แล้วเรากอดมันไว้ใช่ไหม? คนที่ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องอะไร? ก็เรื่องดีทั้งนั้นแหละ

คิดว่ามึง มึงดีกว่ากู นี่มันทะเลาะกันเรื่องอะไร? ก็เรื่องความดีทั้งนั้นที่ทะเลาะกัน เรื่องความชั่ว ความชั่วปิดไว้ก่อน ซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น แต่เอาความดีมาทะเลาะกัน แต่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม นี่ใครจะดี ใครจะชั่ว เรื่องของเขานะ เราจะรู้เรื่องของเรา ถ้าเรื่องของเรา นี่เราคัดเลือกของเรา

พึงธรรมชาติ เราเห็นนะอาหารนี้หล่อเลี้ยงร่างกายของเรา มีค่าไหม? มีประโยชน์ไหม? มี แต่สิ่งที่มีประโยชน์กว่านั้น ถ้าจิตใจมันเป็นธรรม ร่างกายนะเรากินอาหารพอสสมควรของเรา สิ่งนี้เป็นประโยชน์ของคนอื่นได้ เป็นประโยชน์ของคนอื่นได้นะ แต่ถ้าหัวใจเราเห็นเป็นความโลภนะ มันจะสะสม มันจะกักตุนของมัน กินลิ้นปากลิ้นท้องแล้วนะ มันก็ยังจะซ่อนไว้นะ มันเป็นประโยชน์ไหมล่ะ?

นี่เพราะอะไรล่ะ? เพราะจิตใจมันไม่เป็นธรรมใช่ไหม? ถ้าจิตใจมันเป็นธรรม เห็นไหม เราก็ใช้ประโยชน์ของเรา เราเข้าใจได้ เราไม่ใช่คนซื้อป้อ รู้ยู่ว่าร่างกายต้องการอาหาร เราก็ต้องอยู่ต้องกินของเรานั้นแหละ แต่อยู่กินของเราเพื่อประโยชน์กับเรา เห็นไหม โรคอ้วนเดี๋ยวนี้เป็น

โรคหนึ่งขึ้นมาเลย แต่เดิมเด็กขาดสารอาหาร แต่ในปัจจุบันนี้ก็ยังมี นี่เด็กขาดสารอาหารก็ขาดสารอาหารมาก เด็กที่กินแต่อาหารขยะมันก็เป็นโรคอ้วนขึ้นไป

โรคอ้วน เห็นไหม นี่โดยที่ไม่รู้จักแยกแยะ ไม่รู้จักดูแลรักษามัน ถ้ารู้จักดูแลรักษามัน นี่ใจธรรมๆ ธรรมอยู่ตรงนี้แหละ ธรรมอยู่ที่เราใช้ปัญญาของเรา ใช้ นี่คูสลิหวนเป็นลม ขมเป็นยา ขมมันเป็นยานะ คูสลิพระเราเวลาอมบอระเพ็ด บอระเพ็ดนี่อมกันนะ อมบอระเพ็ดขมมาก แต่ขมเพื่อให้ร่างกาย นี่ควินิน คูสลิเวลาเรากินกัน เรามันกินไว้เพื่ออะไร? เพื่อรักษามาลาเรีย ป้องกันมาลาเรีย ควินินนี่ขมมาก ขมมาก แต่หวนเป็นลม ขมเป็นยา สิ่งที่ขมเป็นยานี้เพื่อประโยชน์ของเรา แต่เราเอาแต่ของที่เรารชอบใจๆ

นี่เป็นเรื่องของอาหารทางร่างกาย ถ้าเรื่องอาหารของจิตใจนะ นี่ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อ ถ้าเรามีความเชื่อมั่นของเรา เห็นไหม พุทธานุสติ ในเมื่อเราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธโธ พุทธโธ พุทธโธนี่เรากล่าวถึงนามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดเวลา ถ้าขณะเรากล่าวถึงนามขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เทวดาจะคุ้มครอง คุ้มครองดูแล เพราะว่าเทวดา อินทร์ พรหม เขาก็ปรารถนาถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน

ฉะนั้น ขณะเราพุทโธ พุทโธ ถึงจิตเราไม่สงบนะ เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เทวดา อินทร์ พรหม เห็นว่าบุคคลคนนี่ไผ่ดี แต่ถ้าเราทำนี่เราไผ่ดี แล้วเราทำคุณงามความดี ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา เห็นไหม นี่อาหาร พุทโธ พุทโธ พุทโธ ทุกคนไม่รู้เรื่องเลยพุทโธ ทำไม? พุทโธแล้วเบื่อกันทีเดียวก็ดี เดียวก็ร้าย แต่พุทโธจนมันละเอียดเข้ามา จนพุทโธกับจิตเป็นอันเดียวกันนะ มันจะซาบซึ้ง มันจะซาบซึ้งนะ น้ำหูน้ำตาไหลพราก มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง ถ้ามันเข้าไปถึงใจนะ ถ้ามันได้ดื่มกิน มันได้สัมผัสจริงๆ นะ

แต่เวลาทางโลก เห็นไหม ว่างๆ ว่างๆ โอ้ย มันว่างๆ แล้วพุทโธไม่เอานะ พุทโธมันลำบากลำบาก พุทโธมันขัดแย้ง พุทโธมันเครียดไปหมดเลย แต่ว่างๆ ว่างๆ คืออะไรล่ะ? ว่างๆ ก็ซึลายน้ำใจ ซึลายน้ำมันไม่มีประโยชน์อะไรนะ จี้เขายังเอาไปทำปุ๋ย ทำประโยชน์กับต้นไม้ไม่ได้ ว่างๆ ว่างๆ ใครเป็นเจ้าของความว่าง? ว่างๆ นี่อากาศมันก็ว่าง ทุกอย่างมันก็ว่าง แต่ว่างมันต้องมีสติ เรามีสติ มีปัญญา พอมันเป็นจริงขึ้นมาะ มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง ซาบซึ้งมาก

นี่ปัจจุตัง สันติภูริโก มันรู้ขึ้นมาจากหัวใจ เห็นไหม นี่ใจมันได้ดื่มกินแล้ว ถ้าใจมันได้ดื่ม ได้กิน ได้สัมผัสนะ ใครหลอกใจดวงนี้ได้ยากนะ แต่ถ้าใจมันยังไม่ได้สัมผัสนะ ใจมันไม่เคย

คิดว่าอาหารอะไรเป็นประโยชน์ อาหารอะไรเป็นโทษ นี่ใครหลอกง่ายๆ เลย นี่เด็ก เห็นไหม คุณติ เวลาเขาล่อหลวงเด็ก เขาบอกจะไปซื้อของเล่นให้ เด็กไปเลยนะ เขาอุ้มเด็กคนๆ นั้นไป แล้วเอาเด็กคนๆ นั้นไปเป็นสมบัติของเขาเลย เพราะอะไรล่ะ? เขาเอาของเล่นมาล่อเด็กนะ จิตใจก็เหมือนกันเขาว่าอย่างนั้นดี อย่างนี้ดี นี่ไปกับเขาหมดเลย ทำไมไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์เลยล่ะ

แต่ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ของเรา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพุทธทานุสติ ชัมมานุสติ สังฆานุสติ อนุสติ ๑๐ กสิณ ๑๐ นี่ในกรรมฐาน ๔๐ ห้อง นี้อยู่ในพระไตรปิฎก เป็นพุทธภายิต ถ้าพุทธภายิตนะเรียดของเรา ไม่ใช่เราเอาแต่พุทธโธแล้วจะว่านี่พุทธโธ นี่พูดถึงโดยหลัก แต่ถ้ามันเอาภยานุสติก็ได้ เอาอะไรก็ได้ สิ่งใดก็ได้ ก็ได้ๆ ใจ แต่โดยหลักๆ ถ้าเราพูดเราต้องพูดโดยหลัก

โดยหลักคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา เห็นไหม ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะบอกว่า ห้ามพระแสดงอวดอุตริมนุสสธรรม เพราะพระโมคคัลลานะกับลูกศิษย์พระโมคคัลลานะเหาะขึ้นไปเอาบาตรไม้จันทน์มาไง ตั้งแต่นั้นมาคนก็จะให้เหาะนะ พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติห้ามแสดงฤทธิ์แสดงเดช เห็นไหม ปาราชิก ๔ นี้เวลาพวกเดียรถีย์เขามาทำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าห้ามแสดงฤทธิ์ นี่เดียรถีย์ก็ทำเลย ทำพระองค์นั้น ทำพระองค์นี้ ถึงสุดท้ายแล้วไปถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เราจะแสดงเอง”

ทีนี้พวกโยมก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้ามเขาแล้ว แล้วถ้าพระองค์ไหนแสดงฤทธิ์องค์นั้นเป็นปาราชิก แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงได้อย่างไร? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามกลับเลยว่า

“เราเป็นเจ้าของสวนมะม่วง เราห้ามคนอื่นกินมะม่วง เรากินมะม่วงได้ไหม? เราเป็นเจ้าของสวนมะม่วงเราเก็บมะม่วงกินได้ไหม?”

“ได้”

“เราเป็นเจ้าของศาสนา เราเป็นศาสดา เป็นผู้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาโดยชอบ แล้ววางศาสนา
นี้”

เราเป็นเจ้าของศาสนา ถ้ามีใครมารุกรานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงแสดงยมกปาฏิหาริย์ นี่เวลาแสดงกับพวกเดียรถีย์ล้มไปหมดเลย

นี่ก็เหมือนกัน เจ้าของศาสนา นี่เราพูดถึงว่าเวลาเราพุทโธ พุทโธ นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา เป็นศาสดาของเรา แล้วเราระลึกถึงๆ นี้โดยหลักใจ แต่ถ้าใครมีจิตนิสัยอย่างไร จะทำอย่างไรได้ประโยชน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ปรารถนาอะไร ไม่ปรารถนาเอาค่าลิขสิทธิ์ ไม่ปรารถนาเอาค่าวิชา ไม่ปรารถนาให้เราทำเพื่อท่าน ไม่ปรารถนาสิ่งใดเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางกรรมวินัยไว้เพื่อพวกเรานี้แหละ ที่หัวใจทุกข์ๆ ยากๆ นี่แหละ ผู้ที่กระทำนี้เราทำให้ได้ขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพอใจมาก

เหมือนพ่อแม่ ลูกประสบความสำเร็จพ่อแม่จะพอใจมาก นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็เพื่อให้พวกเราได้ประโยชน์กับเรา ฉะนั้น เราไม่ต้องห่วงว่าจะเป็นอย่างไรๆ เราทำเถอะๆ ไม่ต้องว่าถ้าไม่เป็นพุทโธจะผิด ไม่ใช่ๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนพ่อแม่ แต่พ่อแม่จะเวลาหลอก เห็นไหม คำว่าหลอก เวลาใช้อุบายว่าให้ลูกได้กินอาหาร เพื่อให้ลูกมีปัญญา เวลาสั่งสอนใช้อุบายสอนให้ลูกฉลาดขึ้นมา นี่พ่อแม่ภูมิใจมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน วางกรรมวินัยนี้ไว้กับบริษัท ๔

“มารเอย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ของเรา ยังไม่สามารถกล่าวแก้ ยังไม่มีปัญญาสามารถกล่าวแก้กับเจ้าลัทธิต่างๆ ได้ เราจะไม่มีนิพพาน”

มารก็นิมนต์มาตลอด จนถึงวันมาฆบูชา

“มารเอย บัดนี้ภิกษุ ภิกษุณีของเราสามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน” เห็นไหม เราจะปรินิพพาน พอปรินิพพานไป นี่โลกธาตุวันไหว้หมด นี่พูดถึงทางโลกนะ แต่เราศึกษาของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา

ร่างกายก็ต้องการอาหารนะ จิตใจก็ต้องการอาหาร พระบวชมาต้องมีปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ นี้ พระพุทธเจ้าไม่ปฏิเสธ อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค แล้วก็เครื่องนุ่งห่ม ชีวิตต้องดำรงด้วยอย่างนี้ ฉะนั้น พระเราถึงมีบริวาร ๘ เป็นสมบัติ มีบาตรเป็นอาหารเพื่อบิณฑบาต มีผ้าเพื่อเป็นเครื่องนุ่งห่ม มียารักษาโรคด้วยน้ำดอกมูตรเน่า อาหารก็บิณฑบาตเอา

นี่ไงปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าพระดำรงชีวิตได้ แล้วพระรักษาหัวใจตัวเองได้ อาหารที่
บิณฑบาตมาจะเหลือสิ้น แต่พระถ้ายังดำรงชีวิต จิตใจยังไม่สงบร่มเย็น ขาดแคลนไปหมด ขาด
แคลนที่หัวใจ ถ้าหัวใจมันขาดแคลน ทุกอย่างขาดแคลนหมดเลย ถ้าหัวใจร่มเย็นเป็นสุข ทุกอย่าง
สมบูรณ์หมดเลย ฉะนั้น เรายังรักษาใจเราเพื่อประโยชน์กับเรานะ

เราทุกซ่ยกกันว่าเรานี้ขาดแคลนจากภายนอก แต่หลวงตาบอกว่า “เราขาดแคลนจาก
ภายใน” ถ้าภายในเราอึดเต็ม ภายในเรามีหลักเกณฑ์แล้วทุกอย่างจะสมบูรณ์มาก เอวัง